

[Jensen (Aale).]

derne bør hjælpes i en Krisetid. Der er gjort andre Bemærkninger baade i Folketinget og her om den højtærede Landbrugsminister, men jeg skal ikke fordybe mig i dem, da jeg mener, det er overflødig.

Alle ved, hvad Lovforslagene drejer sig om; det er uddybet meget stærkt, man kan ogsaa sige: meget kraftigt i det høje Folketing, og Enkelthederne har den højtærede Landbrugsminister gjort Rede for her. Jeg skal derfor ikke komme dybt ind paa Spørgsmaalet, men jeg synes, som sagt, Ministeriet er gaaet frem paa den rigtige Maade. Det er i første Linie Landbrugets Krise, det har drejet sig om, og hvad er da rimeligere og rigtigere, end at Ministeriet raadfører sig med Landbrugsorganisationernes Repræsentanter — her spiller det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) jo en meget betydelig Rolle. Under Forhandlingerne om det Forslag, som Regeringen kunde tænke sig at arbejde for, viste det sig saa, at Husmandsforeningernes Repræsentanter forstod Situationens Alvor og gav Tilslutning i det store og hele til Ministeriets Forslag, hvorimod jeg har forstaaet af Bladreferaterne, at Landboforeningernes Repræsentanter hverken vilde forhandle om Ministeriets Forslag eller selv stille andre Forslag. Og naar nu det ærede Medlem, der talte for Venstre, begræder, at det hele er blevet noget Miskmask eller noget Lobescoves, som tilsyneladende ikke smager ham, er det beklageligt, at en saa højt-begavet Mand ikke er gaaet ind i Forhandlingerne, for hvad vilde det ikke have betydet, om han med sin store Intelligens og Klogskab havde kastet sig med fuldt Alvor ind i Forhandlingerne om det Forslag, som blev forelagt af Regeringen? Han kunde saa maaske ved at vise Forhandlingsvillie have gjort sin Indflydelse gældende og faaet Forslaget ændret paa enkelte Punkter. Men det har Landboforeningernes Ledelse ikke ønsket — ja, der var, saa vidt jeg forstod, et enkelt Medlem, som viste Forhandlingsvillie, men ved næste Møde saa man ham med Tørklæde om Munden, og han kunde saaledes ikke faa Lov til at tale.

Nej, man har ikke villet forhandle sagligt, man har villet udnytte Situationen politisk, og det vil man fremdeles gøre. Det forekommer mig at være en lidet fortjenstfuld Handling i en saa alvorlig Situation. I en saadan Situation burde og skulde Rigsdagen egentlig søge at forhandle sig til Rette. Der er selvfølgelig Ønsker i forskellige Retninger, men eet mener jeg dog, vi alle sammen er enige om, nemlig, at der maa

hjelpes i den Krise, som Landbruget er inde i. Men naar man har den Anskuelse indenfor samtlige Partier, skulde man heller ikke mene, det vilde være saa vanskeligt at samles i Enighed, hvilket altsaa imidlertid har vist sig at være umuligt.

Der har i det høje Folketing været Strid om, hvorvidt man har tilbudt Venstre Forhandling eller afslaaet en saadan Forhandling. Det er blevet benægtet, og det er blevet bekræftet, og man ved ikke, hvordan det forholder sig. Den Strid skal jeg ikke blande mig i, jeg skal kun udtale som min Mening, at en Forhandling med Venstres Folketings-Ordfører undertiden, ja, ikke saa ganske faa Gange har vist sig meget vanskelig, og at den ærede første Ordfører her i Tinget (Hauch) er af samme Type, selv om han maaske er af betydeligt mindre Format. Jeg sagde i Fjor under Behandlingen af et andet Spørgsmaal, at man med den Sammensætning, som Rigsdagen i Øjeblikket har, naturligvis maa tage visse Hensyn til hinanden, det kommer man ikke udenom, hvis man vil føre noget igennem. Hvis man ikke vil det, kan man, naar man har Flertallet for sig i dette høje Ting, som er valgt paa en anden Maade end Folketinget, naturligvis stille sig saa stor og saa utilnærmelig, at Forhandling ikke er mulig, saa kan man diktere, og det var netop det, den ærede Ordfører gjorde i Fjor i en anden Sag. Her har det ærede Medlem ogsaa været stor, og derved har han sat sig udenfor og faar nu kun Lov til at kige ind gennem Nøglehullet. Det ser ud, som om vi kommer ind i en Situation, hvor det maa gaa op baade for Partiet Venstre og dets Vælgere, at det dog ikke er umuligt at regere udenom Venstre — Venstre kan undværes. Det har sat sig selv udenfor og vil nu faa Lejlighed til at vise, at det kan undværes. Jeg tror, der er mange, ja, et betydeligt Flertal i Befolkningen, som ikke er ked af det.

Man har søgt baade i Bladene og fra denne Talerstol at give det Udseende af, at det foreliggende Lovforslag til Afhjælpning af Landbrugskrisen ikke er noget værd, og det ærede 7de Medlem for 6te Kreds sagde bl. a.: Naar vi er færdige med at holde det Gilde, hvad saa? Man skulde ikke tro, det var nødvendigt at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er et Kriseforslag, vi behandler. Jeg tror for Resten heller ikke, han vil lægge Mærke til, hvad der nu bliver sagt, men skal der hjælpes i en Situation som den nuværende, skal der hjælpes hurtigt; hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp. Hvis Krisen stadig vedvarer, maa man selvfølgelig tænke paa, hvad der saa